

Poustevník na skále svatojanské.

Roman z pobřeží od Emilie Flygaré Carlénové.

PŘELOŽIL HUGO KOSTERKA.

DÍL III.

Pokračování.

Stange-Jan, stojící u kormidla, bezpochyby zaslechl tento výkřik a cíť! asi, jak se její ruce křehce zachytily jeho šatů, snažíc se obrátiti jeho pozornost. Ale buďsi nevěděl, či v tomto stavu úplněho duševního rozrušení sluchu jejímu volání a nevěšal si jejího cukání, aneb se domníval, že to vše vyvoláno bylo pouze hrozným divadlem, které měl před očima.

Zatím však přiblížil se člun k temnému bodu, který se ostrému zraku Elvinyho brzo proměnil v hlavu manžela nesmírně zbožňovaného.

Znova vytkla nešťastnice pronikavě, že její zvuk mísící se do vířivého deštu orkánů později rozléhal se nejnoudu s trapnou jistotou v uších, které nyní zahušelo zoufalství a děs tuhosti.

Bylo to právě v okamžiku, kdy Halvar napolehl z téni, a kdy též Volnoplavec plul mimo Georga.

A co Karolus zhluboka zavzdychal, co znova nabýval moci nad svou rozrušenou duší, zavzněla v jeho otevřeném sluchu ona děsná slova, pronesená s ohnivým zápallem, s bouřlivou touhou:

"Georgu, Georgu, beze mne nikoliv!"

A když se oba mužové udíven obrátili, zahledli kmitnouti se šat Elviny: objevila se na hřbetu obrovská vlny.

Poněkud dále v zadu zahledli Georga, ale jeho nepravdělné pohyby rukama dávaly zřejmě na jevo, že tělesné síly zapásí poslední boj se smrtí.

V povětřím a srdečním nitru Karolova otevřela se propast trápení, stejně hluboká, jako ona, pohlcující Georga a jeho mladou manželku.

Nemusil komandovat, by se veslovalo k závěti anebo dávat rozkaz o jakovém ráhu: oba chlapci si rozuměli dobře, a manévry byl okamžitě proveden.

Jako mořský pták prorážel Volnoplavec vzduch a po půl minutě byl otočen.

Karolus všecek hled stál na pftě a chystal se nadhoditi lanou. Bude dosti obratný, aby je správně nadhodil!

Bude mít Georg dosti sil, aby je zachytil?

Ó, jak nyní proklínal Karolus své promeškání, které jsouc beze všeho výsledku bylo by bezmála přimělo zapomenouti hlavní úkol nebezpečné vyjížďky!

Měly by proto ještě jiné dva životy přijíti na zmar v tento velký den obtěžení?

Než, co se stalo, nebylo lze změnit — zbývalo jen vynasnažit se a napraviti, co se ještě napraviti dalo.

Karolus nabýval zmužlosti, když viděl, jak Georg s nově probuzenou silou a s nadslednou námahou dosáhá a zachytil svou Elviru, ženu, která nejen dobrovolně, nýbrž i nadšeně dala přednost smrti s ním, než životu bez něho.

Jednou rukou zachytil ji Georg pevně kol těla, kdežto druhou se snažil sám udržet nad vodou.

Ale zápas s vlnami nebyl možný: každá vlna hnala ho i s břemenem blíž a blíž ke skalám.

"Otče nyní a drž se směrem k návěti co možná nejvíce... tak, tak!"

Tímto otočením nablý člun zvětšené rychlosti.

Karolus zachytil pevnou rukou kruh lana, a po vteř modlitbě k Bohu vrhl lanou do moře.

Povzdech nesmírného objemu proskočil jeho rtoma, a po té hned hluboké: "Chvála Bohu."

Pokus se zdařil: Georg zachytil se lana a nyní byl Karolus jist, neboť věděl, že jeho se tonoucí chytí, musí být náležitě vyvážo z jeho ruky, i když tato smrt již ztrnula.

Opatrně zahájil Karolus přitahování...

Dosud viděl Georga se vztyčenou hlavou nad vodou, ale když byl blízko u člunu, klešelo lano kolmo do vody — a nebylo nyní pozorovatí nijakého pohybu.

Tato pouze krátká cesta stačila však oloupiť ho skoro o všechno: o manželku, o loď, o štěstí, o klid. Čtrnáct obratných, statných lodníků zabývalo se Elvirou-Kornelí — pěti vdov, pěti širokými slzy budou ho páliť na srdci.

Ne, toto prociťtati nebylo bláhé. Smrt proti němu byla by rozkoší.

Chťel následovati svou Elviru, chťel následovat své věrné mužstvo — ale tu skláněla se nad jeho postelí hlava se sněhobílými vlasy, pozorujícího ho párem očí, hovořící feč, které odolatí nemohl.

Na jeho rtech, z jeho vzdýchajícího srdce zavzněla se dvě slova: "Musím žít..."

A velký, jasný měsíc vzhledl noční tmou do komůrky Nicoliny, kdež oblišen břečtan této dosud rozkládá své větvičky po bílých záclonách.

Avšak té se zlatými, krásnými vlasy zde nebylo — než na její posteli odpovívalo nyní jiné bílé ženské tělo, kol jeho sněhobílých tváří a krásné šije vinuly se havraní vlasy v bohatých vlnách.

Nebyla zde však ona sama. Na kolenu u její postele klečel muž, kterého za živa vášnivě milovala.

Ach, kdyby se nebe viděla ono hrozné zoufalství, onen vyčteštný zrak, který, jak se zdálo, nechťel, nicméně musil pochopiti všechno hrozné soužení a děsnou jistotu, kdyby to viděla, bžeila by z nebeské blaženosti napět na zem, aby ho potěšila.

A co jeho rty, co jeho srdce šeptalo, neslyšel nikdo...

Na světlé existující zámruky, kteréž neznají síz ani slov.

DVANÁCTÉ OBDOBÍ. Svatojanská skála. XX.

Co smrt a zámutek vrážejí díky do ubohého lidského srdce, otáčel se čas lhostejně kol své osy.

Dvakrát zúžilí zimní boufe kol děsného Munkskaru. Nastávalo pomalu nové léto, druhé, kteréž klenulo své modré vlny nad místem, kamž Elvira přišla přivítat manželku.

Krásný, ohnivý, milostný sen Elviny nezmiřel ani, když byla zachycena studenými vlnami Ska geraku: mezi nimi našla svého Georga. Z jeho objetí vzala s sebou svůj krásný sen do nebe a tam mohla jej udržovati a chrániti ode všech neklidných myšlének, obklopujících jej na zemi.

Země, láska nemohly by jí nikdy podřídití dát vše, čeho si přála.

Byla však milována, byla postrádána jako málokerá žena na světě.

Ale její prudké, planoucí a roztočené srdce patřilo k oném, která by tisíckrát raději chťela žiti jeden rok nesmírné blaženosti, než třicet toliko obyčejného pozemského blaha.

Elvira nechťela ani slyšet o klidném štěstí: láska měla být každý den novým opojením, sice jí za lásku nepokládala.

Jaké opojení však trvá věčně? Kolikrát pronesla přání, aby mohla zemřít v době, kdy byla tak nesmírně milována? Nyní se jí toho dostalo: mohla zemřít v jeho objetí, zemřít, jak se domnívala, s ním — už jí nezbyvalo žádné přání.

Život dal jí vše, láska vše, smrt vše.

A nyní dťiměla Elvira v hrobcě svých předků a po jejím boku dťe její lásky: toto přelito jí pouze o několik měsíců...

A když se všechno událo, když jedna naděje za druhou byla pohřbena, tu padl i starý dub, který přes seřmánac let věrně rostl s Helgenasem.

Snad nebyla ztráta jeho mladé, velmi jím ctěné vřadky jediným zámutekem dotknoutím se nejtrpčejší srdce Igneliovna... Páska pověry těsně přimknutá k očím stařičkovým byla nemilosrdně stržena: uloupené kostelní kameny, které byly u něho přičinou toliké kormutlivé chvilě, našly ovšem klid, avšak zplýšlo se tím něco, bylo by kdy úplnější zmaření všeho štěstí nastalo, než jaké se právě nyní uskutečnilo: poslední deera starého rodu zemřela — první ratolest nového brzo jí následovala!

Co mu nyní zbývalo, když byl zbaven i své dávné domněnky z dětství se dařující? Nic — nic mimo naději, že přijde tam, kde se každá hádanka rozluští.

Spokojež oložil starý Ignelius hlavu k většnému opodinku a jeho poslední prosbou na světě bylo, aby nemusil dlouho čekatí na svého milého starého pána.

První zimu na obrovském pře vratu svého neštěstí ztrávil Georg stídavě u otcu na Svatojanské skále, opětě zasmoštilé, anebo na Helgenasu, kdež tiskna mladistvého synka těsně k srdci, vzdával Bohu, aby brzo mohl následovati milovanou a nesmírně postrádanou ženu, kteráž dává mu vše, dala mu naposledí život.

Báh však neslyšel těchto pro seb. Když však andělek, kterého mu ponechala, podával mu naposledí ruce na rozloučenou, když i starý věrný Ignelius odešel, nemohl Georg dťle měškati na Helgenasu, dal s Bohem oněm stěnam, uprostřed nichž jeho otec trpěl a vzdychal a uprostřed nichž on dosáhl vrcholu svého štěstí, avšak nyní musil vzdychati a trápiti se, bēdovati a toužiti bez útěchy a bez naděje.

Odevzdav správu Helgenasu Henningovi vrátil se na Svatojanskou skálu, kdež po boku otcově trávil mde dny, vzdychaje po jaře, kdy se chťel vydati na cesty a zkošeti nevěrné vlny.

Duch Letsierův dal po poslední kruté porážce úplně s Bohem světu a jeho rozkoše.

Mde otáčel se jeho pohled po každém zapadajícím večerním slunci a v jeho očích bylo lze čísti něnou modlitbu: Kež je tento den mým posledním!

Ale život jeho byl tuhy. Tělesné síly Letsierovy nebyly ještě zcela vyčerpany.

Často hovořil s Georgem o Elvite, neboť bylo jeho přesvědčením, že čím čerstvěji rána vykrvácí, tím dťe se vyléčí.

A Georg poslouchal ho, jak s oživeným obličejem a papskem bývalého zápalu popisuje každý jednotlivý den onoho týdne, který ona ztrávila na Svatojanské skále: všechny jejich rozmluvy, všechna milostivá slova, kterými se zmiňovala o překvapeních a o tom, jakou radost připraví svému manželu a při všem tom nesměl, co se posledná noci událo.

A z tohoto vypravování, kteréž odůvěřoval zámutek vyhasnající síly Georgovy, mjel den za dnem, týden za týdnem.

Konečně nastalo jaro... Tenkrát dťchal mladý námořník první vzduch hlásající mu nový život.

Chťel se znova oddati činnosti, nikoliv proto, aby zapomenl — oh, ne, vzpomínka byla mu nyní nejvřtším, nejdražším, jediným bohatstvím — nýbrž aby se uhájil před vívem zmalátnělosti pftekování jeho bytost a znechucující mu svět, který mu daroval mnoho, aby mu to zrovna tak brzo odňal!

Pouze několik kapek útěchy padlo do trpkého kalichu smutku této zimy: bylyť to slzy radosti a blahobřečení nešťastných vdov a sirotek po námořnících za to, že jim dal to jediné, to nejvyšší, co jim dáti mohl, malý kapitál, usnadňující jim slušný a bestarostný život.

Georg navštívil je v jejich bytech a projevil srdečnou soustrast, upřímny zámutek nad jejich trápením, a jeho vřdná slova, jeho laskavý hlas oblažily je velmi...

A sktiván zpíval, plachta za plachtou se hnala, co tpytivé vlny tančily kol lodí.

Nastávala doba zahájení cesty. "Otče, ach, otče, neumfi, než přijedu," řekl Georg ve chvíli loučení. "Nebu li mti ani této naděje, nebudu mti ničeho, ničeho — není hrozna nemiti žádné naděje!"

"Buď silný, máj drabý synu, a Báh té nepřipraví to a poslední! Poznávám v nitru, že se ještě jednou spolu sejdem."

Vyjednávání o krásnou loď, jakož i její výzbroj a opatření mužstvem vedlo Georgovu umdlenu duševní sílu zase v vrch a když se procházal po palubě své nové lodí, poznával zřejmě, jak duch chce se vzpřímiti a setřásti se sebe hrubý prach, který ho dlouho tísnil a tlačil.

Za své horlivé činnosti nebude čísti zámutek tak zřivav jako když žil pouze ve sněhu.

Večer před dnem, kdy měl vyplout z přístava, napadlo mu, když se procházal po Masthuggu, aby se ještě jednou podíval na malý domek, v němž žili starý koroubevní loďník a jeho žena Rebecka veselá a šťastná manželka.

Bláhé i smutné vzpomínky vedraly se do jeho nitra... Ach, jak se žil den, kdy poprvé se svými zavazadly zastavil se před vřaty tohoto domku, od dnešního dne... Jak ostře odrážela se lehká bestarostnost mladikova od trpké zkušenosti muže!

Mylélnky Georgovy dostaly jiný směr, když spozoroval mladého, statného muže přecházeti sem tam před domkem a pozorovati stífudé podobu boha Marta na starém klounu, kterýž už od dob stařika Stormboma zdobila vchod, a zase malou předsídku, která byla sice hezká, avšak ani vzdáleně tak vyzdobena, jako byla za nebožky paní Rebecky v době umělých figur.

Poprvé za sedm měsíců pocítil Georg pocit podobný nejspíše zřevadlosti: nemohl pochopiti, nicméně rád by se dověděl, kdo se zajímá o tento domek, který mu dťve byl mltý a je až dosud.

Georg nedyěl ovšem, komu domek ten nyní patří.

V pokojíku, který sám obýval, visely v okně bílé záclony, nikoliv však pftili vysoko a on nebyl si nyní vědom, nevykouzíl-li zrakovy klam nyní podobu, která se tam

Severovy léky.

Severův Balsám pro plíce,
jistý lek proti
kašli, nastužení, chraptivosti, zánětu průdušek a plic, chřipce, záškrtu, bolestem v krku a všem chorobám plic.
Cena 25 a 50 centů.

Severův Olej sv. Gotharda
vždy uleví bolesti, revmatismu, neuralgii, otoky, vymknutiny, dnu, přemožení a všechny záněty.
Cena 50 centů.

Severův Krvečistitel

vyléčí všechny krevní a kožní nemoce, krtice, vředy, nádory, růži, slany tok, zvětšené žlázy a všechny syfilistické nemoce.

CENA \$1.00.

Severův životní Balsám
upravuje zažívání, povzbuzuje chuť k jídlu, přemáhá zácpu, bolesti hlavy a všechny slabosti. Hodí se zvláště pro lidi staré a slabé.

Severův Silitel ledvin a jater
přivádí tyto orgány k pravidelné práci, léčí pftekrvení, krvavé močení, písek, řezavku, zánět ledvin, žloutenku a katarrh měchýře.

Cena 75 centů.

Cena 75c a \$1.25.

W. F. SEVERA GEDAR RAPIDS, IOWA.

První český hudební závod.....

Věškeré dechové a smyčcové nástroje a všechny příslušnosti k nim.....
Hudebniny pro kapely a školy pro všechny nástroje.

České tahací harmoniky. Cenníky zasílám zdarma.

Jednatel firmy: V. F. Červený a Synové z Hradce Králové, hotovitelé světoznámých hudebních nástrojů.
Louis Viták, 204 Wabash Ave., Chicago, Ill.

STORZ BREWING COMPANY —VYRÁBÍ—

v sudech i lahvikách a po celém západě rezesývá výtečný ležák.

A. N. Frick & Son Co

Velkoobchodníci a Importéři
LIHOVIN A LIKERŮ.

Nástupel firmy: L. Kirsch Sr., Frick erbetz.
Tel. 544. 1001 Farna ul., Omaha

Fred Krug Brewing Co.

OMAHA, NEBRASKA.
"Státní vzorný pivovar."

Vaří nejlepší druh ležáku
Cabinet a Extra bílé v soudkách a v lahvikách.
Vyrovná se každému a žádné ho nepředeá.

NAŠE ZÁSADY: Nejlepší materiál a nejlepší technická dovednost.
Veliká pečlivosť a obchodní opatrnost
NAŠE SNAHA: Uspokojiti obecnost.
NAŠE ODMĚNA: Stále se zvětšující obchod.

Metz Bros. Brew'g Co.

Starí a spolehliví sládci.
Vaří a lahvuji výborné pivo.

Telefon 19. OMAHA, NEBR.
Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj, obliři si zajisté naše "GOLD TOP" lahvové pivo. Jest lehké, perlič se a Hzné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody—nenf v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb nezdavá. Není to laciné pivo v nižádném smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazníky.

Dodává se v bednách a sice v lahvikách kvartových neb pintových. Objednete si u svého obchodníka aneb telefonem.—Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.

JETTER BREWING CO., vaří a lahvuji výborné pivo
SOUTH OMAHA, NEB.

Předplat' se na... Pokrok Západu,
nejlacnější týdeník na západě, pouze \$1.00 ročně.

